

Elektrycy i ich pasje – Wanda Rutkiewicz

Wielu elektryków w zadziwiający sposób potrafiło połączyć w sobie różne, często przeciwstawne talenty. Byli lub są wykształconymi i uzdolnionymi inżynierami, ale też świetnymi muzykami, tancerzami, śpiewakami, dziennikarzami lub sportowcami. Często swoje zamiłowanie do innych pasji potrafili doskonale powiązać z pracą w wyuczonym zawodzie. Niejednokrotnie całkowicie poświęcali się ulubionej dyscyplinie dalekiej od profesji elektryka.

Wanda Halina Rutkiewicz-Błaszkiwicz (ur. 4 lutego 1943 w Płużnianach na Litwie, zm. 13 maja 1992 na stokach Kanczendzongi w Himalajach) – alpinistka i himalaistka, z zawodu elektronik, jedna z najwybitniejszych światowych himalaistek. Jako trzecia kobieta na świecie i pierwsza osoba z Polski stanęła na Mount Evereście, najwyższym szczycie Ziemi. Po II wojnie światowej z rodzicami i starszym bratem Jerzym, jako repatriantka przyjechała do Łańcuta, gdzie mieszkali jej dziadkowie ze strony ojca, a potem do Wrocławia. Maturę zdała w II Liceum Ogólnokształcącym we Wrocławiu, studiowała na Politechnice Wrocławskiej, z dyplomem inżyniera-elektronika pracowała w Instytucie Automatyki Systemów Energetycznych (IASSE). Później przeniosła się do Warszawy, podjęła pracę w Instytucie Maszyn Matematycznych. Jeszcze w czasach licealnych zapowiadała się na świetną siatkarkę, grała w I lidze (nawet kandydowała do gry w reprezentacji Polski). Pierwsze kontakty ze wspinaniem miała w Rudawach Janowickich, na skałkach koło Janowic Wielkich, w pobliżu Jeleniej Góry. W 1962 roku ukończyła kurs taternicki na Hali Gąsienicowej w Tatrach. W Tatrach wspiniała się na wielu klasycznych i bardzo trudnych drogach (lata 60.), m.in. północną ścianą Małego Kieżmarskiego Szczytu czy wariantem „R” na Mnichu (1964). Poprowadziła kilka nowych dróg, m.in. na Koprowym Wierchu. Po Tatrach były Alpy (od 1964), Pamir, Hindukusz i Himalaje. Należała do Klubu Wysokogórskiego we Wrocławiu, a po 1973 roku do Klubu Wysokogórskiego w Warszawie. Osiągnięcia Wandy Rutkiewicz stawiają ją w gronie najlepszych himalaistek w historii. O swoich wyprawach i płynących stąd przemyśleniach często pisała w czasopismach o tematyce alpinistycznej. Była zdecydowaną rzeczniczką i zdeteminowaną realizatorką wspinaczkowej samodzielności kobiet. Była też autorką lub współautorką kilku książek. Zdobyła osiem z czternastu ośmiotysięczników: Mount Everest, Nanga Parbat, K2, Sziszapangmę, Gaszerbrum II, Gaszerbrum I, Czo Oju i Annapurnę. Zaginęła w maju 1992 podczas ataku szczytowego na Kanczendzongę. Wraz z Carlosem Carsolio 12 maja o godz. 03:30 wyruszyli w górę z obozu IV na 7950 m. Po 12-godzinnej wspinaczce w głębokim śniegu Carsolio stanął na wierzchołku. Schodząc, napotkał Wandę na wysokości ponad 8200 metrów. Mimo braku sprzętu biwakowego, zdecydowała się przeczekać noc i kontynuować wejście następnego dnia. Według ówczesnego komunikatu Ministerstwo Turystyki Nepalu uznało prowadzenie akcji ratunkowej za praktycznie niemożliwe, a informacja o zaginięciu Polki dotarła do Polski po prawie dwóch tygodniach, 25 maja 1992. Jej ciała nie odnaleziono. Gdzie i w jakich okolicznościach zmarła, pozostanie na zawsze tajemnicą. *„Nie chcę umierać, ale nie mam nic przeciwko śmierci w górach. Jestem z nią obeznana, byłoby to dla mnie łatwe po tym wszystkim, co przeżyłam. Większość moich przyjaciół czeka tam na mnie, w górach...Straciłam w górach wielu*

przyjaciół, ale człowiek nie rezygnuje z takiej pasji jak wspinaczka nawet wtedy, gdy ma do czynienia ze śmiercią. Życie smakuje najlepiej wtedy, gdy można je stracić”

Źródła:

pl.wikipedia.org

polonika.at/archiwum

drytooling.com.pl

zdj.pza.org.pl